

баща! Азъ не ща мога да повеса тоя ерамъ, — азъ ща да са убия.

Кремуций.

Толкова по-добре! Вършете, слуги, това, щото ви е казано. (*Слугите исхвърлятъ Фирмия*) Сега, слуги, истъгнете езикътъ на Сатрия и внодете го на нѣколко мѣста; неговиятъ езикъ е привикналь да бѣбри, да лѣжи и да клѣвети, — нека понапухне на нѣколко деня; това ще да бѣде полезно за жителите на градътъ Римъ.

Пинарий.

О, Кремуций! благодаря та! Ти направи добро нѣщо. Азъ ща да напиша противъ него доносенне, а тебе ща да оправдая и ща да та турна за свидѣтель. Твоите робове така сжщо чуха това.

Кремуций.

Ти и въ своите постѣпки си така сжщо глупавъ, както и въ своята история. Троица вие сте са наговориле да ма погубите и при пѣрвата несполука са обѣрвахте единъ противъ други; сега сѣки изъ васъ мисли само за себѣ си и иска да са искачи по гърбътъ на другиго; но ти си отъ сичките най-подалъ. . . Кжсайте сега единъ другиго: то е достойното за васъ возмездие. Погуби Сатрия, погуби диването Фирмия, погуби най-послѣ и самъ себѣ си. Продавайте единъ другиго и побѣркайте са въ своите клѣвети така, щото единъ на другиго да служите за палачи. Слуги! вържете ги наедно; тие сж сега задушевни приятели. Исхвърлете ги и двамата на улицата.

Пинарий.

Кремуций! Азъ ща да та предамъ, когато е така